

Pregó de Festa Major

Emma Vilarasau

Dimarts 23 de Setembre 2025

Saló de Cent, Ajuntament de Barcelona

www.barcelona.cat

PREGÓ DE LA MERCÈ 2025

Emma Vilarasau

Bona tarda a tothom, barcelonines i barcelonins, amics i amigues.

Senyor alcalde, excel·lentíssimes autoritats, regidors i regidores, i vosaltres, ciutadans i ciutadanes que doneu vida a aquesta festa.

No cal que us digui que és un honor immens ser aquí avui, fent el pregó de la Mercè. I és, també, una responsabilitat. Espero estar a l'altura d'una circumstància tan especial com aquesta.

Vull agrair especialment que aquest any el cartell, creat per en Lluís Danés, estigui protagonitzat per les arts escèniques. Cap disciplina artística interactua d'una manera tan directa amb el seu públic. La dansa, la música, l'òpera, el circ, el teatre es representen per a un públic en viu i en directe: són organismes que evolucionen i es transformen al mateix ritme que la societat a la qual pertanyen. Cap disciplina artística obté d'una manera tan immediata la resposta del seu públic, el diagnòstic, la crítica, l'elogi o el rebuig; per tant, també són aquestes arts les que amb més rapidesa avaluen l'estat de la seva societat.

El teatre d'aquesta ciutat ha crescut i evolucionat amb la seva gent. Ha tingut èpoques brillants i d'altres no tant, moments en què ha estat acceptat i moments en què no ha aconseguit sintonitzar amb el seu públic, etapes d'innovació i de trencament de motlles, i d'altres marcades per la inèrcia i la repetició. Com la ciutat mateixa, el teatre té la necessitat de reinventar-se sovint; les noves formes caduquen perquè vivim en un món en evolució constant. Per això, començar la festa amb les arts escèniques crec que és retre un homenatge tant a la ciutadania, al públic, com als seus artistes.

Aquest vespre us parlaré, sobretot, de la meva relació personal amb Barcelona. I, com no pot ser d'una altra manera, farem un recorregut pels teatres d'aquesta ciutat que han estat el meu lloc de feina durant tots aquests anys.

Com deia Maria Aurèlia Capmany, admirable i notable barcelonina: "Potser l'única manera que tenim de contribuir a la veritat és determinar ben clarament el nostre punt de vista, explicar sempre d'on venim, per on entrem, a on ens disposem a anar. És evident, doncs, que mai donaré una visió de conjunt de la meva ciutat: quan parlo de Barcelona, parlo de la meva Barcelona".

Comencem, doncs, pel principi. La meva relació amb aquesta ciutat comença el curs 1975/76. Jo soc filla de Sant Cugat del Vallès i, excepte en la dècada dels 20 als 30, en què vaig viure aquí, sempre he estat fidel al meu poble. Els meus primers records de Barcelona són d'infantesa: quan els pares ens duïen al cinema, al zoo o al pediatre.

Recordo les Rambles amb totes aquelles paradetes d'animals, la plaça de Catalunya amb els seus coloms o el carrer de Petritxol, on berenàvem abans d'agafar el tren de tornada cap a casa. Barcelona era, per a mi, un territori admirat i alhora temut, aliè a les nostres vides d'infants.

Amb l'arribada de l'adolescència es va convertir en un lloc on fugir. Ningú no ens coneixia i podíem atrevir-nos a trencar amb tot: vestint-nos i comportant-nos com volguéssim, extravagants als ulls del poble, però invisibles a la gran ciutat. Els pobles miren de reüll les diferències. A casa tothom ens coneixia i el que feia la filla de l'Albert i l'Ida no passava del tot desapercbut. Així doncs, Barcelona em va donar el meu primer espai de llibertat.

Més tard, quan va ser l'hora de fer el COU, vaig inscriurem en el que és avui l'Institut Joan Boscà (a l'època en deien *Boscán*). Era el curs 1975/76. Jo ja començava a tenir inquietuds polítiques, era una època intensa, a les acaballes del franquisme, i després de tota una vida amb les monges va ser a l'Institut Boscà on va despertar la meva consciència social, política. M'apuntava a totes les reunions i assemblees clandestines, repartia *octavetes* al metro, corria davant dels grisos amb al cor a mil i buscant sempre amb la mirada un lloc on fugir, un portal on amagar-me. Tot i que l'excitació per la transgressió, pròpia de l'adolescència, era potser més important que la convicció, allà vaig començar a entendre la responsabilitat individual, el compromís, la necessitat d'involucrar-te si volies que les coses canviessin.

Aquest va ser un dels primers regals que em va fer aquesta ciutat. Al novembre d'aquell any va morir Franco i tot es va intensificar. La recerca dels meus límits d'adolescent es fonia amb la recerca de la identitat d'aquesta Barcelona que construïa la seva personalitat i sortia de tants anys de foscor. En el curs 1976/77 ingreso a l'Institut del Teatre. Ja no em quedo als afores de la ciutat (avinguda d'Esplugues, 40) sinó que cada dia el tren em deixa al cor de Barcelona i camino fins a l'Institut del Teatre, situat en aquell moment al carrer d'Elisabets i dirigit per Hermann Bonnín.

Com veureu, hi haurà bastants noms propis en aquest pregó i es que penso que les ciutats són les persones que les habiten, i aquestes tenen noms.

Allà vaig conèixer professors de la talla de Jaume Melendres, Joan Enric Lahosa, José Sanchis Sinisterra, Pere Planella, Lluís Pasqual, Coralina Colom i Josep Montanyès (qui anys més tard va morir sense veure, ni tan sols, la segona temporada del nou Lliure que dirigia en aquell moment, un projecte pel qual tant va lluitar). També a l'Institut, una mica més tard, vaig conèixer una dona que em va ajudar a creure en mi, que em va donar la confiança necessària per tirar endavant: va ser la Carme Portaceli, avui directora del TNC. És important, al principi, trobar gent que creu en tu quan tu no ho fas.

A l'Institut del Teatre vaig començar a créixer. El desembre d'aquell mateix any s'estrenava una nova sala a Barcelona; l'Institut anava ple de comentaris. Era una sala a Gràcia i els directors eren professors de l'Institut.

No vaig assistir a l'estrena, el dijous 2 de desembre del 1976, però a l'endemà em van explicar que el públic va aplaudir abans de començar: aplaudien la sala, la proposta, l'atreuiment, la innovació. Tantes ganes tenia la gent de canvis, sorpreses, de sentir-se part d'un projecte.

Aquell mateix cap de setmana hi vaig anar. Recordo l'olor de les tarimes de fusta per les quals transcorria l'acció, el soroll de les robes dels actors quan es movien, els seus rostres a frec, sentir les seves respiracions, aquella manera d'interpretar diferent, per l'extrema proximitat... Vam sortir entusiasmats, impressionats i convençuts d'haver vist una cosa excepcional. Si allò es podia fer, tot era possible. Aquest sentiment m'ha acompanyat algunes vegades després de veure un espectacle. Aquest és el sentit del teatre: dins la foscor de la sala es fan possibles els somnis i els malsons, és un lloc segur on els actors poden transitar sense perill aquells llocs d'ombra que la majoria dels éssers humans mantenen en la foscor. És, com deia Beckett, un lloc on fer visible l'invisible, i no a través d'una pantalla sinó amb l'actor gairebé a tocar. Com us deia, aquesta ciutat m'ha donat els millors moments com a actriu, sí, però també com a espectadora.

I és que el teatre s'alimenta del món real, però també el teatre millora la realitat. Quantes vegades després d'una gran funció, i encara parlo com a espectadora, no hem vist tot el que ens envolta d'una manera diferent? Més profunda i conscient.

El maig del 1976 Barcelona va celebrar les Jornades Catalanes de la Dona, al Paraninfo de la Universitat. Van ser quatre dies que van marcar una època: centenars de dones d'àmbits i ideologies diferents es van trobar, es van entendre i van subscriure demandes com la llei del divorci, l'avortament i la derogació de la llei de perillositat per als col·lectius homosexuals. Van passar anys abans d'aconseguir-les, però aquell moment va ser un abans i un després. Vaig tenir la sort de viure, amb només 17 anys, la primera eclosió pública feminista, amb una participació massiva i plural.

I al desembre hi va haver la primera manifestació feminista després del franquisme. Un altre regal que em va fer Barcelona. Les dones sortíem al carrer per reclamar els nostres drets i ho fèiem amb una força aclaparadora. Saber-nos tantes, saber-nos fortes, voler-nos lliures: per primera vegada, aquest sentiment d'orgull de ser una dona entre moltes dones. Era la meva primera *mani* feminista i les primeres vegades deixen un record especial.

L'abril del 1977 s'estrena *No hablaré en clase*, de Dagoll Dagom, un espectacle que ens ressonava a tots, al Saló Diana, que també era la seu de l'Assemblea de Treballadors de l'Espectacle, on van tenir lloc moltes assemblees en el curt període en què Mario Gas i Carlos Lucena, que eren al capdavant del projecte, van aconseguir mantenir-lo en peu. Un any després tancava, com molts altres espais de Barcelona, per manca de suport institucional. El 1978 s'estrena *Antaviana* a la Villarroel, a partir dels contes de Pere Calders, el primer espectacle musical de Dagoll Dagom, amb música de Jaume Sisa. La sala Villarroel és un altre punt important d'aquest mapa dels afectes que és per a mi Barcelona.

El setembre d'aquell mateix any detenen Albert Boadella i alguns membres de la companyia Els Joglars pel seu espectacle *La torna*. Alguns fugen a França, amenaçats per consells de guerra, i tornem a sortir al carrer. Sortim al carrer per reclamar la llibertat d'expressió i ho fem, de nou, en massa. Era fàcil convocar la gent, hi havia tantes coses per exigir, reclamar, denunciar.

Barcelona es reivindicava ella mateixa; un esperit creatiu recorria la ciutat.

Hi conviuen estils diferents de teatre: el teatre de text del Lliure; els primers musicals de Dagoll Dagom; Comediants transforma el teatre de carrer i el converteix en una festa; Els Joglars, amb un teatre molt més satíric i gestual; La Claca, de Joan Baixas, amb *Mori el Merma* revolucionaria i polititza les titelles ajudat de Joan Miró. El cabaret viu un moment plètòric i descobreix el gran Pavlovsky a la Cúpula Venus.

Tricicle i La Cubana.

El discurs polític, el públic i els teatres anaven de bracet. Es produïa allò tan difícil d'aconseguir: tots teníem necessitat del mateix, tots veníem del mateix passat, teníem una història comuna, tots teníem necessitat d'explicar-nos qui érem, qui havíem estat, on érem i què volíem ser. I les arts escèniques portaven a terme una de les seves funcions més importants: eren la projecció de l'esperit d'una societat que tenia necessitat de comprendre's a si mateixa i projectar-se cap al futur.

Ser estudiant de teatre en aquell moment polític i social tan especial va ser una sort immensa; tot era nou, tot per descobrir, i el món ple d'infinites possibilitats, malgrat que no existia TV3. Es feia ben poc cinema català i les sales de la ciutat encara eren poques. Per tant, el futur com a actriu era més que qüestionable. I el dubte de si tu podries formar part d'aquest món tan extraordinari era sempre present, però amb 20 anys la fe és indestructible.

Són anys d'estudi, però també de descobriment d'aquesta ciutat creativa, irreverent, canalla, divertida, lliure, explosiva i molt, molt treballadora.

Paral·lelament jo anava descobrint-me a mi mateixa. Encara em quedava tot per aprendre i molt més encara per deixar caure totes les màscares que m'havia construït per sobreviure, però començava a entreveure que allò era una feina de per vida, que mai acabaria el meu aprenentatge, perquè el meu instrument envelliria amb mi i les experiències viscudes em donarien una visió més àmplia dels personatges, llocs d'ombra que en aquells moments ni tan sols intuïa. L'Institut m'ajudava a créixer, m'apuntava amb avides a tots el curssets possibles i tenia una gran necessitat de confirmar la meva validesa com a actriu, de la qual dubtava constantment.

El 21 de març de l'any 1979 el Lliure estrena *La bella Helena*, un espectacle inoblidable i amb el qual caic enamorada d'Anna Lizaran (jo i molts barcelonins): aquella capacitat de joc immensa, aquella seducció constant. Si algú m'hagués dit en aquell moment que jo un dia treballaria al seu costat i que fins i tot seríem amigues, li hauria dit que era un somiatruites.

Però la vida, el destí o la sort van jugar al meu favor i l'any 1983 entro al Lliure per fer una prova. Necessitaven una dama jove i vaig acabar quedant-m'hi deu anys.

Allò va canviar la meva vida: què hauria estat jo si no hagués tingut aquesta sort? No en tinc ni idea. De vegades, la vida decideix per tu. Ser dirigida per en Fabià Puigserver, en Lluís Pasqual i en Pere Planella, treballar al costat de l'Anna, el Lluís Homar, l'Imma Colomer, Domènech Reixach, Toni Sevilla, "Mene" aleshores, i la gran Carlota Soldevila, entrar a formar part d'aquella família que convivia més hores al teatre que a casa seva, em va donar la possibilitat d'aprendre i entendre què era el teatre, no aquell somni individual de poder expressar-te damunt d'un escenari sinó una eina poderosa per remoure consciències, per esperonar, encoratjar, qüestionar, interpel·lar el públic, per fer arribar la cultura a tothom: "un teatre d'art per a tothom", això diuen encara avui els estatuts del Lliure.

L'Hèroe s'estrenava el maig del 1983 i, per primera vegada, jo treballava en aquell espai en el qual havia vist tantes funcions i en el qual m'havia enamorat d'aquest ofici i dels seus actors. Al Lliure tot havia de ser autèntic, petit i de veritat; teníem el públic a tocar. En aquell *Camí de nit* jo havia sentit les seves respiracions, però ara sentia les del públic amb la mateixa intensitat: ells formaven part de l'espectacle, eren dins de l'espai, el públic era realment part de l'obra.

L'Hèroe era una coproducció del Centre Dramàtic de la Generalitat, que s'havia inaugurat un any abans, i que, amb seu al Romea, era el primer teatre institucional. Després del primer Congrés de Cultura Catalana, es va veure la necessitat de fer una política teatral: s'havia d'impulsar i protegir la llengua i la cultura del país.

Gracies a això, jo vaig trepitjar l'escenari del Teatre Grec per primera vegada l'agost del 1983. Debutar en aquell escenari recuperat per a la ciutat l'any 1976 va ser una experiència única i molt especial. Qualsevol persona que hagi actuat el Grec us ho podrà dir. Aquella grada de mil persones, aquells sorolls de la natura, aquell silenci tan diferent del d'una sala, aquell sostre d'estrelles, aquella sensació de petitesa fan que el Grec sigui una experiència gairebé mística. Avui, el Grec és el centre neuràlgic d'un festival que no ha parat de créixer, consolidar-se i enriquir la ciutat cada estiu amb un munt de propostes. És també en aquest muntatge que conec el que anys més tard es convertirà en el meu company de vida, en Jordi. Aquest és un altre regal, el més gran que m'ha fet el Lliure, i Barcelona de fons.

Una altra primera vegada: trepitjo el Romea el juny del 1986, sota el guiatge de Mario Gas, un altre dels nostres grans directors, en el seu espectacle *La ronda*.

Treballar al Romea era habitar l'espai on havien treballat tots els grans del teatre català, era prendre consciència que formaves part d'una història que havia començat molts i molts anys abans.

L'any 1985 s'estrena a Barcelona, sota Maria Aurèlia Capmany, regidora de Cultura del Govern de Pasqual Maragall, el Mercat de les Flors, el primer teatre públic de la ciutat. I el gener del 1987 estrenava en aquest espai, dirigit per Konrad Ziedrich (arribat del Berliner Ensemble), *Santa Joana dels escorxadors*: un altre cop de sort fer un Brecht sota la direcció d'un gran expert i una excel·lent persona. Casualitats del destí, l'any següent torno a fer un Brecht al Mercat, aquest cop amb el Lliure: *La bona persona de Sezuan*.

De què serveix la bondat si els bondadosos són abatuts els primers i també ho són tots aquells cap als quals han manifestat la seva bondat?

De què serveix la llibertat si els lliures han de viure entre els subjugats? De què serveix el sentit comú si només amb la ferocitat s'obté el menjar que tots necessitem?

Aquest és el tema de *Santa Joana*. Sorpren l'actualitat del text.

El febrer del 1989 s'estrena al Lliure un dels grans espectacles d'en Fabià, *Les noces de Figaro*. El Lliure es debatia entre continuar en precarietat o tancar; mai arribaven els diners promesos.

Una lluita constant que mai hem acabat de resoldre del tot. La inversió necessària en cultura.

Vaig tornar una tercera vegada al Mercat, el desembre de l'any 1990. Hi estrenàvem *Terra baixa* sota la direcció de Fabià Puigserver, un muntatge que ens va deixar a tots un empremta inesborrable. Va ser un dels espectacles icònics d'en Fabià i la demostració absoluta que el Lliure necessitava un espai més gran.

El Lliure acollia la companyia de teatre, la companyia de dansa del Cesc Gelabert, i l'orquestra de cambra del Teatre Lliure encapçalada per en Josep Pons amb un conjunt de músics de primer nivell. L'ambició d'en Fabià era donar cabuda a totes les arts escèniques. A l'octubre d'aquell any per fi es van donar les claus del Palau de l'Agricultura, en un acte senzill i simbòlic al vestíbul de l'antic teatre de Gràcia. En Fabià (i tot un equip de gent darrere seu) havia lluitat per obtenir aquest espai i havia trobat també la fórmula jurídica per no lligar-se a cap institució creant la Fundació del Teatre Lliure, de la qual formaven part totes les institucions, però que no pertanyia a ningú, bàsicament perquè el nom de Teatre Lliure continués tenint aquest significat. Això va comportar molts problemes i moltes reunions, molts endarreriments i massa temps per arribar a un acord. I, malauradament, el dia que es va presentar la maqueta d'aquest impressionant Palau de l'Agricultura, en Fabià ja no hi era. Cap a finals dels vuitanta i inicis dels noranta, Barcelona va patir una epidèmia de VIH que ens va arrabassar molts i molts companys. Vam veure marxar amics i companys de professió i una por callada i profunda s'instal·lava en el món del teatre. Van ser anys molt difícils, de molt de dolor i en què la pregunta era "qui serà el següent"? Qui ho porta i no ho sap? Planaven en la mirada de molts l'estigma, la discriminació, la por. Avui la sida és una malaltia crònica, però durant un temps va ser una sentència inapel·lable.

Però la vida tossudament continua, i Barcelona patia una gran transformació deguda a les properes Olimpíades, que marcarien per sempre aquesta ciutat. Ella es transformava i el meu cos també: esperava el meu primer fill.

Va néixer el 17 de juliol del 1991, i en Fabià moria el 31 d'aquell mateix mes.

Ens havíem quedat orfes i el Lliure seguia el seu camí, més o menys difícil, i jo seguia el meu. Després de parir vaig decidir agafar-me un temps; volia gaudir del meu fill. Evidentment no gaudia de cap baixa maternal (en el nostre ofici aquestes coses eren complicades), però el meu home i pare de la criatura seguia en el projecte del Lliure i vam confiar que podríem tirar endavant. Curiosament ho vam aconseguir. Avui és absolutament inviable pagar un lloguer a Gràcia amb un sou d'actor. La ciutat pateix una falta absoluta d'habitatge i els sous no tenen cap mena de relació amb el preu del lloguer. Avui molts joves, i no tan joves, es veuen obligats a viure en una habitació o a marxar de la seva ciutat. Crec que és realment trist i un inici de decadència per a una ciutat quan es foragiten els seus ciutadans.

El 1993 el Lliure decideix ocupar el Palau de l'Agricultura amb un muntatge extraordinari d'en Lluís Pasqual, *Roberto Zucco*, una altra primera i, aquest cop, única vegada: treballar al Palau quan encara no era res, només les runes del que havia estat. Però les obres no començaven; de fet, no ho van fer fins al 1996 i la gent del Lliure ja no podia esperar més. Allà és on es va presentar la maqueta, i recordo que aquell dia l'absència del Fabià va ocupar tot aquell immens espai, el seu espai.

El Teatre Lliure al Palau de l'Agricultura s'inaugurava el 2001 i, junt amb l'Institut del Teatre i el Mercat de les Flors, formava part d'un ambiciós projecte anomenat *Ciutat del Teatre* que, malauradament, resta inacabat.

La meua primera vegada al nou Lliure va ser el 2005, precisament amb l'Anna, a *Un matrimoni de Boston*, dirigit per en Josep M. Mestres, còmplice en molts altres muntatges.

Ja no us atabalaré més amb dates i obres de teatre, però aquesta és la matèria de la meua vida, i fer un recorregut per la ciutat a través de tots els teatres en els quals he treballat i la gent amb la qual he compartit comporta un repàs del que he fet. Però volia entretenir-me una mica en els primers anys, perquè realment van ser excepcionals per a mi i per la ciutat.

Una altra d'aquelles nits màgiques com a espectadora va ser l'any 1985, quan vam presenciar el gran Cyrano del Josep M. Flotats. Mai havia sentit dir el vers d'aquella manera, amb aquella velocitat, aquella precisió en cada mot, aquell domini de l'ofici. Vam quedar fascinats i els companys que van tenir la sort d'entrar a la seva companyia n'explicaven meravelles. El Poliorama es convertia en l'embrió del TNC, no sense polèmiques i dividint moltes vegades la professió. Però les ciutats tiren endavant, les persones són només temporals en la vida d'una ciutat. Avui tenim un TNC, potser massa presumptuós arquitectònicament parlant.

Allà vaig treballar per última vegada amb l'Anna en una obra espectacular, dirigida per en Sergi Belbel, *Agost*. L'Anita se'n va anar per la porta gran amb un personatge que no oblidarem. Un privilegi els anys compartint escenari amb aquesta gran actriu. Una sort immensa aprendre al seu costat. Un altre buit immens.

Poc després vaig tornar a l'escenari de la Sala Gran amb una obra espectacular, *Barcelona*, dirigida i escrita per en Pere Riera. L'autoria catalana contemporània havia fet un pas enorme i es demostrava que, si els estrenaven els textos, la ciutat esdevenia rica en dramaturgia contemporània.

Després va venir la tele: *Nissaga de poder*, escrita, com tantes altres sèries, per en Benet i Jornet, el "Papitu" barceloní que va canviar la història de la televisió d'aquest país. Allò va ser, evidentment, un abans i un després en les vides de tots els que hi sortíem. Hi ha una cosa d'aquells primers anys, tot i que TV3 ja feia temps que funcionava, que vam patir. I volia parlar d'això perquè em fa l'efecte que la gent no n'és conscient, del que ha costat mantenir la llengua. TV3 va fer molta feina: al teatre el llenguatge era més refinat, representàvem textos clàssics traduïts per gent molt bona, però el llenguatge quotidià, el llenguatge de carrer que s'utilitzava a les sèries s'havia de cuidar molt. Ara us farà riure, però passaven coses com que un actor no volia dir *bústia* perquè no l'entendria ningú: "la gent diu *buzón*". I la pobra correctora s'havia de plantar i exigir a l'actor de torn que, si no ho deia correcte, no es gravava. Sembla increïble, però així de malmesa estava la llengua. Ara fa mal quan veus situacions en què la gent no tolera el català o li sembla poc internacional o et demana que canviïs si no t'entenen. Potser si la gent sabés que aquesta llengua ha patit molt, seria més comprensiva.

I va començar una nova etapa. El teatre privat, a través de Focus, s'obria pas a la ciutat, a l'inici amb una certa competitivitat amb el teatre públic. Però, amb els anys, tothom ha trobat el seu lloc i és un eix fonamental del teatre a Barcelona. He treballat amb ells multitud de vegades i han donat vida al teatre d'aquesta ciutat. Barcelona actualment té un gran teixit teatral, amb espectacles per a tots els públics, però tenim encara molta feina per fer: reflectir als escenaris la multiculturalitat que es viu als carrers, omplir les platees d'un públic renovat i divers, internacionalitzar el nostre teatre i solucionar de manera urgent el problema de les sales petites, tan importants per mantenir la salut del teatre d'una ciutat, perquè són sales on un pot experimentar, arriscar, començar un recorregut, que ajuden a mantenir l'equilibri entre el teatre més consolidat, i que són la primera part de moltes trajectòries dels actors i directors més joves, que són el futur del nostre teatre. Malauradament és gairebé impossible viure dignament si et mous en aquest circuit. Si algun dia arriba aquest dos per cent de pressupost per a cultura, que ara ja s'ha quedat curt, espero que s'hi pugui fer alguna cosa. Montserrat Roig deia que "les ciutats s'estimen quan algú fa un paisatge on les persones encara bateguen". He volgut fer bategar algunes de les persones que m'han acompanyat i guiat en la meua vida. El teatre és efímer, de tot el que hem fet i us he explicat no en queda res: aquesta és una de les seves característiques més belles. Com diu l'Olga al final de *Les tres germanes*, "passarà el temps i nosaltres ens n'anirem per

Pregó de Festa Major

Emma Vilarasau

Dimarts 23 de Setembre 2025

Saló de Cent, Ajuntament de Barcelona

www.barcelona.cat

sempre, ens oblidaran, oblidaran els nostres rostres, les nostres veus i quantes érem". És per això que he volgut retre un homenatge a tots aquells que, d'alguna manera, ens han ajudat a arribar fins aquí. Som el que vam ser capaços de fer i de no fer.

Podem demanar un desig de festa major, de la mateixa manera que demanem desitjos per Sant Joan i els cremem a la foguera. Si es pot, el meu desig és: veure Netanyahu i tota la seva cúpula militar jutjats per crims de guerra i crims contra la humanitat davant d'una cort penal internacional. El meu desig és que, d'una vegada per totes, es duiguin a terme sancions i embargaments a Israel i que, d'una vegada per totes, es deixi de negociar amb un Govern genocida. Europa ja no serà mai l'Europa en què alguns vam creure, però, si més no, procurem recuperar un mínim de credibilitat. Estic cansada, imagino que com molts de vosaltres, de sentir vergonya, ràbia, impotència i molta, molta tristesa. Així doncs, penso que que no et deixin entrar a Tel-Aviv potser és més un honor que un greuge.

Ja sé que molts de vosaltres penseu que res del que fem serveix de res, però tots els gestos serveixen i s'han aconseguit moltes coses sortint al carrer. Per això, m'agradaria convocar-vos a la manifestació organitzada per la comunitat palestina de Barcelona, Coalició Prou Complicitat amb Israel, el dia 4 a les 12 del migdia. Aquell cap de setmana hi ha programades moltes manifestacions arreu de l'Estat espanyol. Barcelona sempre ha estat sensible a les injustícies, així que omplim els carrers una vegada més i compartim, si més no, la nostra impotència.

I, ara si, donem pas a la festa. Aquestes festes de la Mercè 2025, malgrat que sempre s'uniran al record d'aquesta guerra ignominiosa, han de ser viscudes i celebrades. Ompliu els carrers, els concerts i tots els actes. Viviu i gaudiu d'aquestes festes tan barcelonines. No permeteu que els turistes us amarguin o us desplacin: ocupeu la ciutat i gaudiu-la.

Visca la Festa Major de Barcelona! Visca la Mercè!